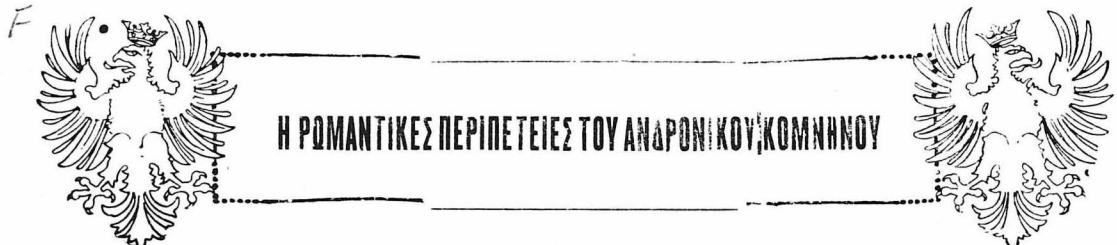

ΑΠ' ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

'Ο βασιλεύς διάσκεδάξει!... 'Ο αυτοκράτωρ Μανουήλ και' η σύζυγός του. Το Βυζάντιον τού 12ου χιλίων. 'Ο λέσχος δὲν πιστεύει πει τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύει στὴ μαγεία! Οἱ ἔρωτες τοῦ Μανουῆλ. Ή «Πεμπαδόν» με τὸ μικρὸ ποδαράξι. Ή μυστηριώδης όρρωστεια ποὺ παρκμερφώνει τὴν ὥρα τοῦ Μελιτάνης. Η Μεριά τῆς Ἀντιοχείας, τὸ θεῖμα τῆς ὄμροφιάς, ἡ διαρρέοντος Κερμνής, ἐ γένει! Δέν Σευκν καὶ Καίσαρ Βεργίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

I

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 12ου αἰώνος, ή αὖλη τοῦ Βυζαντίου, ή τόσο ασθητῇ καὶ τόσο οὐδινῇ κατά τὴν περιοδὸν τῆς Ἡγεμονίας τῶν προίτων Κομνηνῶν, εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς· ζωῇ.

Οἱ αυτοκράτορες Μανουῆλ ήταν ἔνας νέος εἰκονογράφος χρόνων, οἱ οἵπατοι πολὺ τὴν πολυτέλειαν, τὶς διαπεδάστες, τὶς ἔφοτές. Τις ἀγαπήσασθαι ἀδέσμως ὑδριανότερα μᾶλιστα, γιατὶ ὅτες αὐτὲς ἡ εὐγένωστες ἐνασχολήσθεις δὲν ἴσαν γη̄ αὐτὸν πανδιάλειμματα ἀνάμεσα στὶς διάφορες πολεμίες τοῦ ἐπιχειρήσιος, στὶς ὅποιες εὐχαριστίας πάσισσαν ἔξισον. 'Εται, στὸ ἀνάτολο τοῦ, τῶν Βλαχερνῶν, μὲ τὶς μεγάλες αἴθουσας, στὶς διασκορπισμένες μὲ διάφορα μοσαϊκά, στὶς ἐπώλεις τῆς Πρωτοπόλεως, δύον τοῦ ἄρεσε νὰ περγάλ τὸ καλοκαριό του, δύον αὖτος βιοτάσιαν ἔχει, δὲν γνώντας πάπλω μὲ τοῦ πλοίου σανιτάσια, καὶ πραγμάδια, ἔφοτές καὶ ἀγάνες.

Γόρω ἀτ̄ τὸ νεαρὸν αὐτοχρόάτορα, ἔνα σιδηρὸν ὄβληλον νέον γνωκὸν ζητοῦντο, χωπιώνεντο, δεστιλίντο τὶς χάρες τους καὶ ἔδιναν στὴν αὖλη ἐν δάνειον τοῦ δέλχητο. Βέβανα, η προώμη τοῦ Μανουῆλ, ή γρήγορα Θαύσιστον, ή οὗτος τόσο ἐργαστηκει για νὰ δοσῃ στὸ πατέρα τὴν ἀντιοχίαν καὶ πένθιμην μούσην, ἀν ἔβλεπε τὶς ἀλλαγές αὐτές, θὰ σανδαλίζονταν τορφαρά.

Οἱ Μανουῆλ, ὅπως καὶ ὅτι ἡ οἰκουμένεια του, ἐνδιαφερόταν ἔξαιρετα γιὰ τὰ γράμματα καὶ προστάτευε τοὺς συγγραφεῖς. Μό τὸ πενθεμα τοῦ ἤταν ἀπαλλαγμένον ἐντελῶς ἀπὸ τὴν μεγάλην ἔκπτωσιν δημοσιητηρίου ποὺ διέρχονταν τοὺς προγόνους του.

Ἐπειναὶ τὸν μεγάλην ἀδιαφόρον γιὰ τὴ θεία, ἀν καὶ προστόπειο μὲ προσποτήρη σεβασμὸν τοὺς ἔξτερων τίτους τῆς πίστεως. Κί αὐτὸ τὸ ἔχανε, γιατὶ, ἐξ παραδόσεως, ὁ αὐτοχρόάτορα τοῦ Βυζαντίου ἔπειτα νὰ ἔνθυσωσταις ἀπέμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας. Μὲ συγχόνως δὲν ἔννοιασθαι καμάτη τύπῳ νὰ διατηρῇ τὶς ποὺ ἐγκράδεις σχέσεις μὲ τοὺς αὐτότους. Καὶ, τέλος, ή ἀνάτη τοῦ πορὸ τὴν ἔξουσια, ποὺ μεγάλη μέση τοῦ ἀπὸ τὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐκκλησία, τὸν ἔχανε νὰ ἵπτασται πάντοτε τὸν πανίσχυρον ποὺ μανιγώνται, τοὺς δόπιους οἱ πρόγονοι του τὸν ίχνην ἀγαπήστει.

Ἐσείναι τὴν ἐποχὴ στὸ Βυζαντίο συνέβαινε τὸ ἔχει τοπείον : "Οσο οἱ εὐγένεις καὶ οἱ πολύχρονες γεννονταί περιστατεῖον ἀδιάφορον πρὸς τὴν θεία, τὸ ποτὲ περισσότερον ποιεῖται στὶς διάφορος δειπναδονίες καὶ στὶς μαγειαίς." Ολοὶ σχεδὸν πιστεύαν σ' αὐτὰ καὶ τὰ διάφορα μαγικά καὶ ἐρωτικά φύλτα ήσαν στὴν κοινὴ χοῖστη. Ποιλίον ἀνθρώπων, τῶν ἀνοικτών μείσιτον τὰς τάξειν, ἐπιτεύχαν πόλες μάα διαβάσαντο τὴν «Σωλομονική», δὲν πιστοδόσαν νὰ κάνονται τὸν διάμονας τῆς κολάσεως νὰ πάρουνσαστοῦν προστάτην καὶ νὰ τὸν ἔχουν ἕτοι τὴν ἔσωσιά τους.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ιδήσει ἀρχῆ, ὅ ἔρωτας καὶ ἡ οδιονύμιας ἔδιναν καὶ τὰ πανταναν. Πάθη τρομερὰ καὶ ἀντικλίνεις φοβερές βασιλεύειν μέσα σ' δλεῖς τὶς οἰστρένεις — καὶ πρόταπρότα, στὴν αὐτοχροαποικίη. 'Εται ὁ Μανουῆλ ἐπέρασε σχεδὸν ὀλόκληρην τὴ ζωὴ του, δικαιοποτεῖας διαρκῶς πρὸς τὸν ἔξαδέλφους του καὶ τοὺς ἀνηψιούς του, καὶ ὅτη του ἡ

βασιλεία χαρακτηρίζεται ἀρχεῖται ἀπὸ τὶς διοικήσεις του, στὶς οποίες πιστεύεται καθέτην κάθε τόσο οἱ συγγενεῖς του.

"Η ἐρωτικὲς περιπέτειες ἔγιναν ὅτι τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιοι οἱ εὐγένεις τοῦ Βυζαντίου δὲν ἦσαν ἀπαρχολημένοι νὰ συνομοτοῦν. Καὶ ποτὸς ὁ αὐτοκράτορας ἔδινε τὸ παθαρεῖμα. 'Ο Μανουῆλ, εἶχε ταυτηρεψει τὸ 1146 μᾶτι Γερμανία, τὴν χώραστα Βέρμια τε Σουλίου, ή δούλια, ἀνεβάντων στὸ δρόμο τοῦ Βυζαντίου, πήρε ὃ διέξις τίς ἀφετε της, παρ' ὅλες τὶς προστάτειες ποιεὶς ποιεὶς κατέβαλε για νὰ ἔμαρτυσθῇ μὲ τὸν τόπο τῆς αὐλῆς τοῦ Βυζαντίου, δὲν πατώθωνται νὰ συγκρατηθῇ κανένας τῶν ματαστούς τοῦ Βυζαντίου. Πολὺ γρήγορα οἱ Μανουῆλ, ποὺ ἦταν ἐξ ιδιοτροπιασίας ποιεὶς την πανηγυρής, ἀνάγκητος πανιώντων περιέχεις μερικές καὶ περαστικές ἀρχές, πάλι επειτα παραδοτέα την πανηγυρής την θεοφόρα τοῦ Θεοδόσια, τὴν οποία μάλιστα δὲν ἔδιστανται νὰ πιστοποιήσουν τὸν Θεοδόσιο, ἢταν περήσαν καὶ παταδόδη καὶ ὁ Μανουῆλ, για νὰ τὴν εὐλαβηστῇ, τὶς ἀπένεις ὅλες τὶς ἔξωτερων τημένης μιᾶς αὐτοχροτείας. Τὶς ἔδωσε φυσικὰ τημητὴ καὶ τὴς επέτρεψε νὰ τινέται νομία μὲ τὴ σιχεύη του. Τόσο γη̄ αὐτήν, ὅσο καὶ γη̄ τὸ παδί ποὺ γεννήθησε ἀρχέρευτον τοῦ δεσμοῦ του, καὶ τὸ διόπι μεγάλωσε τὴν ἐπιφύλη τῆς εὐνουσίας ἐπάνω του, ηγενναδιωρία τοῦ ήταν ἀνέστρωτη. Φαίνεται ποὺ η βασιλεία στὴν καρδιὰ τοῦ Μανουῆλ «τῆς Ποιαπόδεω αὐτῆς μὲ τὸ μικρὸ ποδαράξια» — ποὺ οἱ Βυζαντινογράφοι ἀποταλμῦν τὴ Θεοδόσιο — βάστησε πολὺ καστό. 'Επτὸς τὸν ἄλιον, η εὐνουσία την καὶ πολὺ ζηλιάδα. Μία μέρα ἀπὸ τὴ ζηλεία της ἔβαλε καὶ δολοφόνων μιὰ αντιζηλό της, τὴν οὗτοι εἶχε ἀρχίσει νὰ προσέχῃ οἱ Μανουῆλ. Σύζεται μάλιστα, ἀζώνη καὶ σίμεια, μιὰ ἐπιστολὴ κατόπιν συγγενοῦ της, ὁ δούλος προσπαθοῦσαν νὰ καθησάσῃ τὶς τύψεις της, πού, ἐπὶ πολὺ κόσμον ἀγόρευτα, ἐξασκολινθῶνται νὰ ἔχῃ γιὰ τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ τὸ ἔγχηλημά της.

"Ο δεσμός του αὐτὸς μὲ τὴ Θεοδόσια, δὲν ἐμπόδισε καθόλου τὸ Μανουῆλ, ὅταν κατά τὸ 1159 ἔχασε τὴ Γερμανία σινγκρό του, νὰ σκευῇ ἀμέσως γη̄ δεύτερο γάμο. Απὸ τὸν πρότο τὸν γάμο δὲν εἶχε ἀποτάξει παρὰ μία κόρη μόνο καὶ γη̄ αὐτὸν ἐνδιαφερούται νὰ ἔσασφαλίσῃ στὸ δρόμο του ἐναντίον της γεννητοῦ διάδοχο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνάγκητος τὴν μέλισσαν σινγκρό του μεταξεῖ τῶν πρηγκιπισῶν τῆς φράγκης Σορίας, καὶ ἐν πρώτοις σκέψης για τὴν κόρηστα Μελισσάνη τῆς Τροιπόλεως καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰνούση γη̄ αὐτής αναφοροῦ ποὺ τοῦ ἔχανεν οἱ πρεσβεῖται, τοὺς δόπιους εἶχε στείλει γιὰ νὰ τὴν ἔξετάσουν, ἔγιναν δὲ ἀποστάσεις οἱ ἄρρενες δούλοι. 'Ο αὐτελός της Μελισσάνης εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ κάρη μεγάλες προετοιμασίες γιὰ νὰ στείλη τὴν ἀδελφὴν τὴν Κωνσταντινούπολι μὲ πομπὴ ἀξία μὲτωποτείσιος, οἵτας ξεσηνήση, μιὰ μισθωτικόδημος καὶ αλλόσητη ἀρρώστεια τὴν προσθέτων τοῦ, ἔπειτα μὲταξύ της πραγματικῶν τεφατάδης;

Βλέποντας τὴν παφαμόφωνή της αὐτή οἱ πρεσβεῖται τοῦ ἀντορχάτοος, δέλισταν τοὺς ἄρρενας καὶ πῆγαν νῦ ζητήσοιν ἀλλοῦ σὲν γυναῖκα τούς.

Ἐξεινὴ τὴν ἐποχὴ ἀρχιδεῶν ἔνθε στὴν Ἀντόχεια ἡ φράγκα προγένετο Μαρία, ποὺ ἦταν ἐν ἀληθίνῃ θάμα μητρόπολεώς. «Ποτέ, ποτέ, φράναζαν οἱ Βιζαντῖνοι ὅταν τὸν εἰδαν γὰρ πρότι φορά, δὲν ἔχουμε δῆ μά τέοντα μημοφρίᾳ» Ἐπίσης ἔνες σύγχρονος χρονογράφος γράφει γι' αὐτήν : «Ἔταν ὁραῖα, ἤταν παραπλανὸν ἀπὸ ὁραῖα, τόσο ὁραῖα, δῆτε ὅταν τὴν ἔβλετε κανεῖς, νῦ νομίζῃ ὅτι εἶχε μετοπάτη τὸν τὴν Ἀρφοδίτην ὅπου τὸ γένος καινοτότερο καὶ τὰ γονιά μαλάι, τὴν Ἡραν, ποὺ τὰ κατάστησε χέρια καὶ τὰ μεγάλα μάτια, τὴν Ἐλένη τῆς Στάρωτς μὲ τὸν ἀλεβαστρόν λαυρι καὶ τὰ ὑπέροχα πόδια καὶ ὅλες τις Ἄλλες ὥραιες γυναῖκες, ποὺ ἡ ἀρχαῖτης ἀπειποίησε...»

Οἱ Μανούηι δὲν ἐδίστασε καθόλου, προσεκένευν νέο παντερφῆ τὸν ἕνερο αὐτὸν τὰς ὡμοφύλας καὶ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1161, ἔγιναν οἱ γάμοι τοὺς στὴν Ἀγία Σοφίαν. Λαμπρὸς ἐστὸς ἀπακούνθισαν τοὺς ἀντορχάτοορούς γάμους, συντόπισαν στὸ ἀνάπτυχο, διανούντι καινοτόμους στὸν φωτισμὸν τῆς προτεινούσας, ὑπέροχα δόμα τῆς ἐκκλησίας, ἵπτοδομές καὶ ἀγάνες. Οἱ λαός δὲ ἐπενικόδησε τὴν νέαν ἀντορχάτηα μ' ἔνα τρελλὸν ἐνθουσιασμό, γοητεύεντος ἀπὸ τὴν ὡμοφύλη της.

Μά, ἀλλοιοῦν! οἴτις καὶ τοὺς ἄλλες πρυγήσισσες τῆς Δύσεως ποὺ ἀνέβλαισαν στὸ θρόνο τοῦ Βιζαντίου, ἔτσι καὶ ἡ Μαρία τῆς Ἀντόχειας ἔμελλε νῦ ἔχῃ τραγική ιοΐαν. Ή «ἔξην», ὅπως τὴν ἐπωνυμίαν ἀργότερον ὁ λαός τῆς Κωνσταντινούπολεως, ἐπέπειτο, ὑπερτοτο, ἔπειτο εἰκοσι καὶ τὸν ἔπομπον ποὺ πληρώνει τὸν σκηνῆρον τὴν ἐνθουσιασμό, γοητεύει τὸν ἀντορχάτοορο, τὸν τρομερὸν καὶ γοητευτικὸν Ἀνδρόνικον Κομνηνόν.

Οἱ Ἀνδρόνικοι ἦταν δὲ ποὺ τέλειος τὸς Βιζαντίου τοῦ 12ου αἰώνος. Εἶχε δῆλα τὰ προτερήματα καὶ ὥλα τὰ λεπτομέτα. Ψήλος τὸ ἀνάπτυχο (ἤταν, δῆτος λένε, ψηλότερος ἀπὸ ἔξη πόδια), Ἡρακλῆς στὸ δύναμι καὶ ἀφεντος στὴν κομψότητα, «εὐχε δόμοις» — κατὰ τὸ γραφόμενα ἔνδον ὄγκοντα ποὺ—ποὺ τὸν ἔχανε ἔξι νὰ καθήσῃ σὲ θόνον». Οἱ χρονιγράφοις Νικήτας, δὲ ποὺ τὸν ἔγνωστον καλλί, μάζ τὸν Σωγόραφες ετιμένον μ' ἔνα μαρού φέρεια βιολέ, μὲ τὸ κεφάλι τον σπαστομένο μ' ἔνα μυτέον σοφιρῷ χρώματος γκρι, νᾶ καθειδεῖ τὴν μαρού καὶ κατασῳλῇ γενειάδα τον. Συγχέτρουν ἔπαντας τὸν τόπον τοῦ κομπότητον καὶ δέναμι καὶ ἤταν τέλειος τόπος ἰστάτου. Στὸν πολὺ τὸ κατοδρόματα τον ἥραν δρακούλα. Τὸ νῦ ἀρτάξῃ τὴν ἀστίδα καὶ τὴ λόγχη ἔνος στρατώτου, νὰ τρέξῃ ὀλμονάσος μέοντι στὴν μέση τὸν ἔχθρον, νὰ προσαλῇ τὸν ἀρχιρού τοὺς σὲ μοναστήρια, νῦ τὸν ἀρπάζει μ' ἔνα χτυπημα τῆς λόγχης τον καὶ νῦ ζαναγνωρίζει πάλι ἄποτος στὶς βιζαντινὲς γραμμές, ἦταν γι' αὐτὸν ἐνα παγκῆ. Τὰς ἐποταμεῖς ἦταν τὸ εἰδολο τὸν στρατιώτων, μέσα στὴν προτείνουσαν τὸ μοντέλο τὸν ἐνήγορον.

Ἔταν, ἔτος τῶν ἄλλων, προσιμένους καὶ μ' ἔξαιρετη ἀντίληψη, «κοντά τον —γράφει ἔνας ιστορικός —οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι φανόντων σάν τον». Εἶχε μεγάλη καὶ γενική μάθησις καὶ ἤταν προσιμένος μ' ἔξαιρετη εἰρήνητι. Οἱ λόγοι τον ἤταν ἀσταντήριοι σὲ πειστικότητα. Ήταν ὁραῖος δημοστής γιὰ τὸ πεντάντον, τὶς εὐθυνετοὺς τοὺς καὶ τὴν ἐλεύθεροτηταν τοῦ. Τόσος δὲ ἀνταπέδεις συγκεντρωνότων μέσα σ' αὐτὸν, ὡστε οἱ Βιζαντῖνοι τὸν ἔλεγαν «Πολιμόφορος Πατριάρχης». «Οταν ἤθελε, η γοητεία τον ἔθελε τοὺς πάντας. Κανεὶς δὲν μποροῦσεν ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτόν. Εἶπον πορεύεται λαζαίστον, κάρις στὴ γοητεία τον, ὁ ἀντορχάτοορος Μανούηλ, τὸν εἶτε συγχωνεύσει γιὰ τὶς γειτούρες θύθεις. Γι' αὐτὸν καὶ οἱ χρονιγράφοι, παρ' όλα τὰ λεπτομέτα τοῦ, μιλούν μὲν ἐνθουσιασμὸν γι' αὐτὸν καὶ γηναῖα τον, τὴν δύοτες ἀπατῶντες στὸ

Μά κοντά σὲ δὲν' αὐτὰ τὰ μεγάλα προτερημάτα, εἶχε φυγὴ ἀνήσυχη καὶ ἀστατή, ἄγρια, τολμηρή καὶ γενέτη πάθη. Αδιαφοροῦσε ἐντελῶς γιὰ τὰ θεῖα καὶ, ἀντιθέτως ποὺς δύνοις τοὺς Βιζαντινοὺς, ἔννοιωθε μά τὰ ἀντορχάτοοροφοροῦ πλησίες δταν ἔσωντες δεολογήκες συζητοῦσες. Μή φοβούμενος οὔτε τὸ Θεό, οὔτε τὸ διάβολο —μολονότι ἤταν δειποδαμαν— δὲν εἶχε οὔτε θήθικες δράξες, οὔτε τύχεις συνειδήσεως. «Οταν σάννοια φιλοδασαν καὶ κάτιον κατρότοι, τίποτε δὲν τὸν συγκρατοῦσε νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν πραγματοποιού τον. Οὔτε ή συνέδησες, οὔτε τὸ καθήκον, οὔτε καὶ αὐτή

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΥΝΗΓΩΝ

Ἡ δεσποινίς Χ., εἶχε ἔνα περίεργο κινηγετόδ συντλι, τὸ δοπον ἔλάτρευε. Γι' αὐτὸν οἱ διάφοροι θαυμαστοί της, γιὰ νῦ τῆς φωναίνωντα εἰχάριστο, δὲν ἔπανταν νὰ ἔξιμοντι τὶς ἀρετὲς τοῦ συντλιού της.

Ἐνεργός διηγούντο διαφορά τούντα, ἔχυτανάδεισες συντλιών, λαμβάνοντας ἀφούντι ἀπὸ τὴν ἀντίληψη τοῦ συντλιού της δεσποινίδος.

— Μά ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, εἶτε σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκεινη, ἐπειθανόντας τὸ στήγητον τού, θύ σας διηγήθω τόπο μάτιας ἐδήλωσε τῆς ἔξιτάδας τοῦ Τόμου ποὺ, ποὺ εἶνε πράγματα καταπληκτικά. «Ακούστε. Μάτι τὶς τελενταίες ίμενος είχαν ξεχάσει νὰ τοῦ δώσουν νότια...»

— «Ε, λοιπόν, καὶ τι ἔχαν; φωτίσαντας οἱ θαυμασταί.

— Απλούστατα, ωτείρησε στὸν κάρπο καὶ ζαναγνώρισε καταδόντας στὰ δύτια τον μερικό... «Μή μὲ λημώνεισα... ***

Ο Γκαβαρί, ὁ περίφυτος ζωγράφος, ἤταν πολὺ μέτρος κυνηγός. Γιὰ νῦ δικαιολογεῖται γιὰ τὶς κυνηγετικὲς ἀποτυχίες τον, ἔλεγε συχνά :

— Τι τὰ θέλετε; Δὲν ἔχω τίχην...

Μά μέσο, τέλος, πειραγμένος ἀπὸ τὶς κυρρούσεις τῶν φύλων, ἀποφάσισε νὰ τοὺς αποτομώσῃ. Πήρε λοιπὸ στὸν ἄγονον ἀπὸ έργοντα ἓνα ζωτανὸν λαγό, τὸν ὅποιον, γυρίζοντα στὸ σπίτι του, ἔδεισε σ' ἔνα δέντρο, σοπεύοντας νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ ποιῆσῃ φίλους τον, διτὶ τὸν γιανῆρι.

Ἐπήρχε λοιπὸν τὸ δίκανον του, ἐστόπευσε τὸ λαγό καὶ πυροβόλησε. Πρὸς μεγάλη τὸν ἔλεγχο διώκει διώκει, δὲ λαγός αὐτὸν νὰ ποριστῇ κάπτωντας τὸν νεκρόν, τὸ δέντρο στὸ πόδια καὶ ἔξα φαντιστρέ.

Απλούστατα, η σφράγιδα τοῦ Γκαβαρί, ἀπὸ νῦ κτυπήση τὸ λαγό, εἶπε κόφει τὸ σοκονόν ποὺ ἤταν δεμένος... ***

Σι ο δ σ κ ο λ ε ι ο :

— Ο δ α σ κ α λ ο σ... — Δέν εἶνε διντάντον αὐτό. Ο δ α σ κ α λ η τ η ε... — Γιατὶ;

— Ο ι α θ η τ η ε... — Γιατὶ ο δ διόξος μον ὁ πατέρας πάι κάθε μέρος στὸ κυνήρη....

— Ο δ α σ κ α λ ο σ... — Δέν είνε διντάντον αὐτόν;

— Ο ι α θ η τ η ε... — «Ε, λοιπόν, ἀπ πομπανε νὰ ξισουμε μέτο τὸ κυνήρη τον θύ είχαμε πειθανει προ ποσον ἀπ τὸν πεντα... ***

Διὸ παλινη φωνάδες, δὲ Τζόν καὶ δέ Ντίζ, δὲν είνα κυθισμένος στὴν ὥρη καὶ ὁ ἄλλος οὐδίστις ἀπάντησε μέσω σιωπῆς σὲ μια πετρα μεστὸ ποτάμι, συναγονιζόντας στὸ πλωμά. «Εγώ βαίει μάλιστα στοιχημα ποὺς θά πάσσει πειροστέρα φάρια ώλη τὴν ημέρα.

«Εξαντανή πετρα, απάντησε στὸν ηπούτην στεκόνταν δέ Ντίζ, γέρνει ἀπὸ τὸ βάρος τον καὶ δέ Ντίζ, σὲ μια στιγμή, πετρει μέσον τούνταν τὸ πεντάντον τοῦ ποτάμου. Τὸ δερμα είνε δινατον καὶ τὸν παρασανει φογήρα, ἐνδο ἀπότος στοιχηματικούντων διάργωνοι.

«Ο Τζόν, βλέποντας τον, τον φωνάζει ξησαχα, κωρίς νὰ σαλέψῃ ἀπ τὴ θέση τον:

— «Ω... ομή μην κάνεις ζωβολέ...» «Αν πάσσης τὰ φάρια μὲ τὸ κέρι σου, άχυρωνται τὸ στοιχημά μας... ***

ἄκουμη ἡ εὐρηκούσινη. Η σινωνισσες, η ἔπιορεις, η προδοσίες, η τον γι' αὐτὸν ἐνα παγκῆ. Καταλαβανοντας την ἀξία του, περήφραντο γιὰ τὴν παταγωνή του, ἐφερε μεστο τον φιλοδεξιες φολγερες, ἔτερημετος τον, στοιχηματοποιησης διενειροντας τὸ διγειδιδο καὶ τὸ δηλητήριο, τὴ φαδιουνγια καὶ τὴ βία, τὴν πτωτητη καὶ τὴ σιληρότητα.

«Σάν είνα δωματιο πλογος, φύρανταν μέσα σ' ὅλες τὶς κυνηγετικὲς στηνήρες. Μόλις βρισκόταν στὸ δρόμο τον μια ὥραια νέα, ή ἄκουγε νὰ μιλῶν γι' αὐτήν, ἀμέσως τὴν περιφρόνησε ποταμού, δέν εδιστάκε μπορει σὲ τίποτε. Επειδι δὲ ήταν γόνης, φάνεται πάσι πάντοτε, δηνος καὶ στὸν πόλειο, έτσι και στὶς ἐρωτικές τον ἐπιχειρήσεις ἐθριμένη. Μὲ τοὺς ἔρωτας τον δὲ Ανδρόνικος Κομνηρός θυμόζει πολὺ τὸν Δον Ζούν, ἐνδο τὴν ἄλλη μεριν ἡ φυγκή τον σύνθεσις τὸν κανεὶ νὰ ἔχη πολλές δικαιοτητες μὲ τὸν τροπεο Καϊσαρα Βοργία.

Τοὺς ἔρωτες και τὶς περιπτετει τον μανδιον στη Βιζαντινή ιστορια αὐτὸν πρόγηρος θύ της διηγηθούμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

